ÎN PREAJMA ÎNCEPERII ACTIVITĂȚII OFICIALE

NUMAI ÎNTR-UN CLIMAT EDUCATIV SĂNĂTOS SE POATE ASIGURA SUCCESUL NOULUI SEZON COMPETIȚIONAL

Reverberațiile pregătirilor pentru noul sezon au o tot mai mare consistență. Vacanța (o fi fost oare?) a rămas în urmă, echipele își pregătesc efectivele în vederea avanpremierei cu public.

Și dacă totuși anul competițional are și perioade de întrerupere, procesul educativ desfășurat în mijlocul sportivilor nu-și poate oferi asemenea perioade. **În această acțiune complexă, la care trebuie să concure cluburile, asociațiile, antrenorii dar și fotbaliștii înșiși, pauza nu mai înseamnă un respiro necesar, ci dovada dezinteresului sau formalismului cu care este privită educația sportivilor. Trebuie înțeles că toate problemele ivite în procesul educativ (de aceea să nu vă mire că aci încadrăm alături de relația majoră: tinăr-școală-meserie-fotbal și aspecte „minore" ca racolările și transferurile) au o intimă corelație, o condiționare reciprocă.**

În zadar ar încerca un jucător certat cu disciplina și morala să caute înțelegere în afara clubului care l-a suspendat, dacă n-ar găsi „înțelegerea" sau „caritatea" altora, dispuși să uite tot, în speranța deșartă a unei performanțe ce va să vină. Și unica „performanță" pe care aceștia o dobîndesc este recidiva celor în culpă...

Zadarnice ar fi eforturile „sirenelor" apărute pentru racolaj în calea unor jucători, dacă aceștia s-ar simți realmente legați de clubul lor, de orașul în care totul și toate îi sînt prieteni apropiați...

Și asemenea încercări se soldează cu eșecul dorit și necesar numai atunci cînd climatul educativ, armătura sa interioară, își dovedesc trăinicia.

Ancheta noastră încearcă să sublinieze acest adevăr. **Credem că este necesar să se înțeleagă că munca educativă rămîne un simplu deziderat acolo unde nu există un climat de intransigență și principialitate.**

Argumentul faptelor

Din investigația noastră făcută la Oradea, Constanța și Timișoara, am reținut destule lucruri pozitive și interesante care merită toată atenția pentru a ne opri asupra lor latá, pe scurt, fapte așa cum ni le-au prezentat interlocutorii:

MIRCEA APOSTOLESCU-vicepreședintele secției de fotbal de la clubul Crișul Oradea: „Nu de mult echipei Crișul i se dusese o faimă proastă din pricina unor fotbaliști aflați în permanentă contradicție cu etica sportivă. Discutam mereu cu cei în cauză dar niciodată nu s-au propus măsuri radicale. Aceasta pentru faptul că multe voci ne avertizau că dacă vom face „curățenie" în echipă, Crișul nu va putea merge mai departe ci, dimpotrivă, va ajunge undeva în campionatul regional. În ciuda „prohodurilor" cîntate, secția și antrenorul au avut curajul să treacă la sancțiuni aspre. Astfel, am scos din lot elementele care prin comportarea lor otrăveau atmosfera de lucru a formației. Recidiviștilor Solomon, Mureșan III, Demian, Duca și altora li s-a spus franc că nu mai au dreptul să reprezinte culorile clubului nostru, promovîndu-se în locul lor tinere talente crescute și educate pe plan local. La ora actuală avem cea mai tînără echipă din Divizia B (media de vîrstă fiind de 20 de ani) și totodată una din cele mai disciplinate. În turul campionatului trecut, toți jucătorii au trecut cu brio examenul sportivității, nici unul neprimind vreo suspendare sau vreun avertisment din partea arbitrilor. Paralel cu măsurile epurării lotului, secția a intensificat munca de educație cu tinerii jucători, urmărind cu rigurozitate ca aceștia să se încadreze sistematic în procesul de muncă și de învățămînt — licee și școli tehnice profesionale — pentru ca înainte de toate, să devină oameni integri, cu un rost în viață. Am fost atît de intransigenți încît uneori am refuzat participarea la antrenamente a unora dintre jucători, deși aveam nevoie de ei, pînă în momentul cînd și-au îndreptat notele slabe obținute la învățătură. Alt caz care demonstrează fermitatea noastră. Se știe că Pojoni, fără să ne spună nimic, a plecat într-o noapte la Arad și nu s-a mai întors. Din punct de vedere moral, Pojoni a fost un exemplu în echipă pînă la plecarea sa, dar pentru că a fugit hoțește, fără să spună nimic, am decis să nu-i dăm dezlegare și să-l suspendăm din activitate. După cîte știm, Pojoni a vrut să se reîntoarcă acasă pocăit, dar noi și echipa nu am fost dispuși să-l reprimim. Desigur, la mijloc nu-i vorba de o răzbunare, ci doar de a da un exemplu educativ..."

VIRGIL MĂRDĂRESCU — antrenor la Clubul Farul: „Problema muncii educative a stat și stă permanent în atenția secției și a celorlalți factori răspunzători.

RAID ANCHETĂ PE TEMA MEREU ACTUALĂ A DISCIPLINEI

Atunci cînd se ivesc cazuri care pot influența negativ atmosfera echipei, nu ne dăm în lături pentru a lua măsuri care... ustură. Bunăoară, jucătorul Koszka a refuzat din motive neîntemeiate să joace în meciul de campionat cu Steaua. Pentru acest fapt, mărunt în aparență, l-am ținut și următoarea etapă pe tușă! La fel s-a procedat cu Iancu, Manolache și Dumbravă care considerau că prezența lor în echipă este de la sine înțeleasă. S-ar putea să se mai ivească astfel de abateri. Firește că răspunsul va fi tot atît de prompt ca și pînă acum, cu atît mai mult cu cît emulația care există în cadrul lotului ne permite să nu admitem nici un rabat în ceea ce privește alcătuirea „11-lui duminical", indiferent de nume. De altfel, se simte acest lucru. Manolache, lăsat pe tușă pentru a se reface complet în urma unei ușoare contuzii, a solicitat singur participarea la antrenamente pentru a nu rămîne în urma pregătirilor. Este o schimbare de optică care nu poate fi decît în folosul echipei".

V. ILIESCU — *din cadrul conducerii clubului Politehnica Timișoara:* „Într-una din anchetele revistei „Fotbal" publicată în toamnă, se critica faptul că studenții fotbaliști nu găsiseră încă raportul convenabil între învățătură, sport și distracție. Se arăta atunci situația la învățătură total necorespunzătoare în rîndul echipei „Poli". Tinerii jucători Petrovici, Cotormani, Regep, Bodrojan și alții, irosindu-și timpul în preocupări mărunte, cu totul străine profilului lor intelectual și sportiv, aveau mai multe corijențe decît materii promovate. Secția, cu concursul cadrelor universitare, s-a ocupat cu perseverență de fiecare „caz" în parte. În prezent, toți cei vizați sînt integraliști, tinzînd să se alăture lui Surdan, P. Popa, Popanică și Grozăvescu, studenți care îmbină armonios învățătura cu sportul".

Năravuri vechi și noi...

Latura morală a jucătorilor noștri de fotbal rămîne însă — sub aspectul înfrîngerii ei, al deformării ei — un izvor (din păcate) abundent de CAZURI. Aceste cazuri, mai vechi sau mai inedite, mai cenușii sau mai colorate — pe care și noi le-am întîlnit pe itinerariul raidului nostru — fac ocolul tîrgului, al orașelor vecine, ba, uneori, chiar și al țării.

Un năravvechi — pe care nu știm cine (și cînd) îl va înlocui — este FUGA jucătorilor de la o echipă la alta. Din diverse motive, majoritatea nefondate nici măcar formal, o sumedenie de fotbaliști devin, peste noapte, El Fugitivo. Doi ieșeni, de pildă, a căror valoare urmează să fie confirmată (nici unul dintre ei nu este la ora asta un „nume") au plecat de la Politehnica Iași fără să fi făcut măcar un... semn cu mîna. HRIȚCU a plecat la Sănicul Moldovei unde l-am întîlnit la o... cură de ape în compania dinamoviștilor băcăuani. SĂLCEANU, altă „vedetă anonimă", (de o valoare, repetăm, la limita dintre submediocru și mediocru) după ce a acuzat o „jenă" la picior, a găsit totuși forța necesară să fugă tocmai la echipa Dinamo București ai cărei antrenori s-au grăbit să-i ceară transferul la federație deși Politehnica Iași a anunțat „cu trîmbița" suspendarea lui și a lui Hriț cu...

Despre ION VASILE, s-a auzit nu de mult că a dispărut din Valea Jiului. Nu s-a... pierdut, să știți. L-am revăzut în potcoava Giuleștiului. Bate la poarta Rapidului.

Consiliul orășenesc C.F.S. Făgăraș ne aduce la cunoștință că elevul Gheorghe Nicolae, extremul stînga de la Chimia, a fost „răpit" în seara zilei de 6 februarie de către doi emisari ai echipei Steagul roșu din Brașov. Urmarea? Băiatul a fost exmatriculat de la școală! Amintindu-ne că Gheorghe Nicolae n-are nici mamă, nici tată, tovarășii de la Făgăraș pun o serioasă problemă cetățenească: oare cei care l-au luat pe băiat se gîndesc la viitorul lui?

De la Cluj am aflat că Universitatea, săturîndu-se de viața nesportivă a lui Solomon și Ivansuc, a hotărît să renunțe la serviciile lor, suspendîndu-i din activitate. Ciudat este însă faptul că secția de fotbal a asociației sportive Industria sîrmei din Cîmpia Turzii a umblat pe toate drumurile pentru legitimarea celor doi jucători. Nu de alta, dar pentru a „întări" garnitura de băieți (Mureșan, Albu, Sardi) care se antrenează mai mult cu Fetească și cu Muscat decît cu balonul. Asemenea practici pun sub semnul întrebării eficiența muncii educative ce trebuie desfășurată în rîndul jucătorilor.

Un caz „moral" cu totul ieșit din comun s-a petrecut la Petrolul. Nicolae Ionescu, ex-tîrgoviștean

(Continuare în pag. 12)

SĂ-I AJUTĂM PE ARBITRI, DAR SĂ LE ȘI PRETINDEM

Printre multiplele probleme reactualizate de apropiata reluare a activității competiționale oficiale la fotbal, este și aceea a arbitrajelor. Nu numai la noi ci pretutindeni, nu numai în competițiile naționale, dar și în acelea internaționale, atenția spectatorilor, oficialilor și mai cu seamă a ziariștilor este îndreptată spre arbitri. Toată lumea absolvă mai ușor de culpă pe jucători decît pe arbitri. Oricine are voie să greșească, arbitrii nu! Exigența este îndreptățită. Erorile de arbitraj pot fi determinante în înregistrarea unor rezultate nereale și nu o dată criticile au fost întemeiate, de la situații petrecute în competițiile cele mai minore pînă la campionatele mondiale.

Nu-i mai puțin adevărat că, spre deosebire de acum cîteva decenii, arbitrajul a devenit incomparabil mai greu. Pe de o parte, creșterea vitezei de joc și contactele numeroase între jucători solicită acum la maximum atenția arbitrilor, pe de altă parte, pasiunea și chiar subiectivismul a mii și mii de suporteri, produce în stadioane o atmosferă care copleșește în bună măsură pe arbitri. Arbitrii trebuie să ia într-un timp foarte scurt, chiar în mai puțin de o zecime de secundă, decizia cea mai valabil posibilă, pentru ca, oricît de justă ar fi ea, să nu fie totuși pe placul unei părți a publicului, susținător a echipei sancționate.

În aceste condiții este desigur foarte greu să fii arbitru în fața a zeci de mii de spectatori care, în fapt, o dată cu plata biletului de intrare, își iau și dreptul de a judeca pe jucători și pe arbitri. La urma urmei, arbitrul se găsește în situația paradoxală de a arbitra în fața altor mii și mii de arbitri aflați în tribune. Tocmai pentru că părerile sînt de ani și ani împărțite și subiective, legiuitorii regulamentului de fotbal au investit de mult pe arbitri cu puteri discreționare, statuînd așa cum știm că „arbitrul este suveran pe teren", hotărîrile lui fiind inatacabile. **Tocmai din această împuternicire rezultă marea răspundere a arbitrilor în conducerea jocurilor de fotbal. Sentințele lor trebuie să fie exacte, conforme regulamentului și, mai presus de orice, obiective. Iată de ce arbitrii trebuie să aibă o bună pregătire teoretică, practică și fizică, o integritate morală desăvîrșită, iată de ce promovarea arbitrilor din școli și din categoriile inferioare în categoriile superioare trebuie făcută cu discernămînt, cu exigență.**

Toți arbitrii și viitorii arbitri sînt conduși de pasiune spre această dificilă îndeletnicire. Cu toate că arbitrajul nu este o profesiune, cu toate că avantajele (plăcerea de a arbitra, deplasările) sînt mai mici decît dezavantajele (apostrofările, blamările și chiar admonestările așa cum s-a petrecut în multe cazuri condamnabile), numărul candidaților la funcția de arbitru oficial crește în fiecare an. Din ce în ce mai mulți foști jucători, printre ei mulți internaționali, doresc să devină arbitri. Prezența în arbitraj a unor nume sonore din fotbalul nostru va reuși, credem, în viitorul apropiat, să incline balanța în favoarea arbitrilor. De pe acum numele unor foști jucători de prestigiu, ca **Ritter, Andrei Rădulescu** și alții, impun spectatorilor și înving uneori subiectivismele din tribune. Foștii internaționali **Dinulescu, Tătaru, Boroș, Caricaș** și alții se pregătesc și ei ca în viitorul apropiat să conducă jocuri din prima categorie.

Actualmente este absolut necesar ca prestigiul, autoritatea arbitrilor, să fie întărite pe toate căile. Iată de ce am socotit necesar să prezentăm pe cîțiva din arbitrii noștri fruntași, fără pretenția de a-i categorisi prin reportajul nostru din paginile 6 și 7. **Dorim numai ca amatorii de fotbal să-i cunoască mai bine decît pînă acum, să le afle drumul parcurs pînă li s-a încredințat conducerea meciurilor divizionare și internaționale, să le descopere profesia și îndeletnicirile, să se convingă că acești oameni au o viață și o activitate care merită stimată.** Cazurile negative descoperite în trecut în fotbalul nostru au fost singulare. Marea majoritate a arbitrilor noștri sînt de o corectitudine care nu poate fi pusă la îndoială. Greșeli în aprecieri? Acestea sînt posibile și nu prezintă o mare gravitate dacă nu influențează rezultatul. Nu dorim să dăm apă la moară arbitrilor pentru a persevera în erori, trebuie să recunoaștem însă că de multe ori o fază în care aceștia trebuie să ia o hotărîre instantanee se discută apoi zile întregi, cu argumente pro și contra, în presă și printre iubitorii fotbalului. **Dacă arbitrii continuă să repete greșelile, atunci competența lor poate fi pusă în discuție și se poate renunța la aportul lor pentru o perioadă de timp sau chiar definitiv. Din păcate colegiul central de arbitri nu are în vedere evidența clară a comportării arbitrilor la meciurile de orice categorie și de multe ori închide ochii în fața unor greșeli repetate. În acest mod, colegiul de antrenori nu ajută purificarea atmosferei din jurul arbitrajelor.** Dezbaterile organizate de colegiu asupra unor arbitraje se face foarte rar, cu mijloace insuficiente, doar cu unele păreri personale, fără o temeinică documentare, fără proiecții de film realizate la unele partide importante de către cinematografie și televiziune. **Clarificarea competentă de către colegiul de arbitri a unor faze controversate din meciurile disputate ar ajuta la lămurirea opiniei publice și ar fi mult mai utilă decît anunțarea publică a unor sancțiuni care nu fac altceva decît să înrăutățească atmosfera.** Arbitrilor care greșesc grav sau dovedesc slăbiciuni de-a lungul mai multor partide trebuie să li se aplice sancțiuni administrative și să fie reexaminați.

De asemenea, **colegiul de arbitri ar trebui să fie inițiatorul unor acțiuni de popularizare și răspîndire a regulamentului pe stadioanele din țară. Tipărirea unei broșuri ieftine în tiraj de masă, care să fie difuzată o dată cu biletul de intrare, ar fi deosebit de necesară.** În 1948 o asemenea broșură cu un tiraj de 100 000 de exemplare a avut succes, a fost utilă, dar n-a mai fost reeditată de 20 de ani.

Federația română de fotbal, colegiul central de arbitri și presa sportivă, trebuie să folosească toate mijloacele pentru a face înțeles regulamentul de joc, să sprijine buna pregătire a arbitrilor, să întărească prestigiul acestora, să risipească atmosfera de îndoială asupra arbitrajelor. **Arbitrii, în primul rînd, și iubitorii fotbalului au un rol decisiv în limpezirea atmosferei nefavorabile din jurul arbitrajelor.** Să sperăm că în această primăvară va fi realizat un important progres în această direcție.